

La parròquia, comunitat eucarística (I)

Romà Casanova, bisbe de Vic

El cor de la vida d'una parròquia és l'eucaristia dominical, font i cim de tota vida cristiana. És impensable que l'eucaristia dominical, que la celebració del diumenge no sigui el centre d'una parròquia. Fer aquesta afirmació en aquests moments de manca de preveres no ens ha de fer perdre aquesta realitat essencial.

Alguns poden pensar que la solució d'aquesta dificultat, eucaristia i manca de preveres, serien unes celebracions, dirigides per diaques o laics, en què es llegeix l'Escriptura i es distribueix la comunió. És el que s'anomena «Celebracions dominicals en espera de prevere». Aquesta és una pràctica amb cert recorregut que es pot avaluar.

Diòcesis que han fet aquesta experiència han vist que no és pas una bona solució. Perdre la realitat de la celebració de la missa dominical volent potenciar la comunitat no és pas el camí correcte. En una diòcesi veïna, amb moltes parròquies, molt semblants a les nostres, i amb escassetat de sacerdots, ens comentaven el seu camí de retorn d'aquesta experiència. Ells han anat entenent la centralitat de l'eucaristia i, amb aquesta, la vida que hi sorgeix. Ells caminen agrupant les parròquies i els serveis pastorals en un concepte de «comunitat» de parròquies. Aquestes parròquies fan camí juntes, compartint realitats pastorals: eucaristia dominical, consells, catequesi, economia, Càritas, formació, pregària. A més de la missa central de la comunitat de parròquies, hi ha també celebracions eucarístiques en dies significatius en altres llocs de la comunitat de parròquies, també celebrades per tots. I és que en la missa o eucaristia es fa present la redempció de la humanitat, s'actualitza el misteri pasqual.

Celebrar la missa és entrar en la dinàmica salvífica de Déu. Sempre hi ha d'haver un lloc, o uns llocs, on se cele-

bra l'eucaristia dominical, en l'àmbit d'aquesta agrupació o comunitat de parròquies on són convocats a participar els membres de les diferents parròquies, sentint-la com la celebració pròpia de la seva comunitat. El concepte de comunitat en aquest cas no es perd, sinó que s'eixampla.

La realitat de l'Església va més enllà del nostre campar. La parròquia és on són els parroquians. La trobada d'una comunitat més gran i, per tant, amb més riquesa de ministeris i serveis, certament enriqueix la gran comunitat, formada per tots, i les petites comunitats. La missa dominical ha de ser desitjada i cercada per tothom.

